

D3. Metafyzická tajemství Multivesmíru

Doplnění 3.

1) SMYSL ŽIVOTA

Smyslem života každé sentientní bytosti v Multivesmíru je Život sám. Každý dává svému jedinečnému a neopakovatelnému jsoucnu a bytí takový význam, jaký sám uzná za vhodný. Sentientní entita je obdařena originálními talenty od Pána Ježíše Krista. Tyto talenty může a smí jedinec využít jakýmkoliv způsobem. Na základě svobodné volby přijímá, či odmítá Nejvyššího, a to se všemi důsledky a následky takové volby. Na konci každé jednotlivé etapy jedincova života přichází tzv. Poslední soud, jenž je procesem vyúčtování za své osobní jsoucno a bytí v právě dokončeném cyklu. Po tomto procesu přichází od Pána Ježíše Krista (nachází-li se jedinec v pozitivním stavu) přiměřená odměna a posunutí se na novou duchovní, duševní a fyzickou (je-li třeba) úroveň. Posléze dochází k přijetí nových úkolů a poslání. Největším smyslem života je věčné přibližování se směrem k dokonalosti absolutního stavu Pána Ježíše Krista a ke všem Jeho/Její elementům. To jest faktor dávající sentientním entitám motivaci, jímž poznávají tajemnou hloubku nekonečného Multivesmíru a jeho Stvořitele, Který/Která jej přesahuje. Toto je nejdůležitějším smyslem celého univerza.

2) STVOŘITEL VŽDY JEST

Proč od věčnosti do věčnosti existoval Nejvyšší, nyní Pán Ježíš Kristus ve svém nikým a ničím nestvořeném absolutním stavu, to jest velkým tajemstvím a záhadou pro sentientní entity. Tuto záhadu jsou ve svém odlesku schopni pochopit jen nejdokonalejší relativní bytosti, jimiž jsou tzv. Prvorozenci. Postupem času, jak se bude Multivesmír posouvat k vyšším a vyšším úrovním, budou do této problematiky zapojeni i mnozí další, aby ji svým relativním pohledem na tuto situaci byli schopni v různé míře absorbovat a obsáhnout. Nikdo však nemůže plně porozumět tomu, proč Pán Ježíš Kristus, Který/Která je vším, co kdy bylo, je a bude, jakožto i vším, co kdy nebylo, není a nebude, existuje jako nikým a ničím nestvořená entita ve jsoucnu a bytí absolutního stavu, prostřednictvím něž tvoří, spravuje, udržuje a rozvíjí relativní Multivesmír a všechny jeho bytosti, které do nekonečna přesahuje.

3) ABSOLUTNÍ STAV EXISTOVAL OD VĚČNOSTI, RELATIVNÍ STAV NIKOLIV

Jak každý v pozitivním stavu Pravého Stvoření ví, absolutní stav a Nejvyšší existoval ve speciálním módu v ne-čase a ne-prostoru od věčnosti. Multivesmír se člení na 12 dimenzí. 13. dimenzí je pak Pán Ježíš Kristus, Který/Která Multivesmír obklopuje. Multivesmír, jenž se svou rozlohou, strukturou a obsahem může i těm nejvýše postaveným bytostem v duchovní hierarchii jevit

jako nekonečný, se jeví Pánu Ježíši Kristu jako malá kulička, pokud se použije lidských přirovnání. Vše ostatní vně té kuličky je absolutním stavem v onom speciálním módu, který v sobě zahrnuje plnost všech stavů, podmínek a procesů ve všech oblastech jsoucna a bytí. Jeho celistvá forma je pro všechny členy Stvoření velkým tajemstvím. Dalším tajemstvím je otázka ohledně toho, co vůbec probíhalo ve jsoucnu a bytí předtím, než se Stvoření ustanovilo. Tehdy nebyly žádné jiné relativní bytosti. V okamžiku absolutní přítomnosti, v níž se odehrává najednou vše, co kdy bylo, je a bude, zažíval/a Nejvyšší Sám/Sama sebe a v sobě. Jelikož ale velkolepý boží Plán v jednom bodě pokročil do okamžiku, kdy je třeba začít zažívat i něco odlišného od absolutního stavu, byly z boží povšečnosti veškerenstva vyčleněny první samostatné a svobodné bytosti stvořené k obrazu Nejvyššího. Proces tvoření dalších nových bytostí od okamžiku, kdy se tvůrčí proces dal do pohybu, bude trvat až na věky věků.

4) RELATIVNÍ ŽIVOT JE OD SVÉHO VZNIKU AŽ NA VÝJIMKY VĚČNĚ TRVAJÍCÍ

V době, kdy vznikly první relativní elementy vyšlé z absolutního stavu Pána Ježíše Krista, bylo ustanoveno Stvoření, s nímž vznikly i první relativní bytosti, jimiž jsou Prvorozenci. První cyklus času tak vstoupil do svého aktivního módu. Od té doby vznikl bezpočet dalších bytostí na rozmanitých stupních vývoje. Každá sentientní entita je na samém počátku ideou ve Zdroji všeho života. Ve tvůrčím procesu Stvořitele dochází k neustálému vynořování těchto idejí. Každá z nich je tázána, zda se chce stát jedinečnou a neopakovatelnou bytostí, samostatně uvědomělou a svobodnou. Při tomto procesu Pán Ježíš Kristus zjeví této ideji její existenci tak, jak se stane až na věčnost. V případě, že idea souhlasí se svým jsoucnem a bytím, stává se sentientní entitou. Od okamžiku svého stvoření je zavázána být a existovat navěky. Kvůli zachování samotného principu života ale může být tento závazek kdykoliv přehodnocen a jedinec si tak může zvolit vystoupit z řádu existence, pokud o to při vší otevřené paměti ze své svobodné volby požádá. Zastavení toku veškerých životních energií je duchovní smrtí. Tato možnost je dostupná, avšak nikomu v pozitivním stavu lásky, štěstí, radosti, hojnosti, spokojenosti a progresivního vývoje něco takového nemůže zákonitě přijít na mysl. V době dokončení tohoto cyklu času, kdy negativní stav bude eliminován, podstoupí někteří jedinci ze své svobodné volby duchovní smrt. Budou to ti, kteří ani v neutrálním rozpoložení při kvalitativním porovnání pozitivního stavu s negativním nebudou toužit navrátit se k původní boží přirozenosti, jež je v každém obsažena. V té chvíli stanou se – bez Pána Ježíše Krista, Který/Která je život a vzkříšení – ničím v nejzazším slova smyslu. Počet těchto jedinců však bude v porovnání s celkem zanedbatelný.

5) NIC, KROMĚ ŽIVOTA SAMOTNÉHO, NETRVÁ VĚČNĚ

Všechna duchovní, duševní a fyzická prostředí v rozmanitých vesmírech Stvoření procházejí neustálou změnou. Pozitivní stav je stavem neustálého rozvoje, objevování, zkoumání a přibližování se Pánu Ježíši Kristu. Nic, kromě života samotného, ale netrvá věčně. Stejně jako se hmotné tělo každého tvora promění v prach, tak i těla všech kosmických těles, tj. planety, hvězdy a další objekty, se po vyčerpání svého účelu jedním z možných způsobů rozpadnou, aby jejich elementy mohly být využity pro budování nových zevních prostředí v dalších etapách existence. I celý jednotlivý vesmír má přidělen čas svého vzniku, rozvoje a zániku, k němuž dochází tehdy, když každá částice v něm obsažená vyčerpá svoji užitečnost. Tehdy se celý vesmír svine sám do sebe a dochází k absorbování jeho celistvé podstaty. Tato anihilace je příčinou nové expanze, kdy z elementů starého vesmíru, po procesu obnovení, redefinování a znovuuspořádání, dochází ke vzniku nového univerza. Nejenže se mění zevní fyzická prostředí, ale procesem neustálé změny prochází i duševní (vnitřní) a duchovní (niterný) stupeň Stvoření. Tyto změny a duchovní progresy všech možných druhů se dotýkají veškerých aspektů života každého jednotlivce. Nikdo se navěky nenachází v jednom stavu, kondici a procesu, nezaujímá tu stejnou pozici vůči ostatním bytostem, neplní tu samou činnost apod. Existují však některé specifické faktory a procesy v jedincově životě, které trvají nebo mohou trvat věčně. Jsou individuální složkou dotyčného a mohou se velice různit od ostatních.

Tímto byly zjeveny ideje k vybraným nejdůležitějším metafyzickým otázkám Multivesmíru. Každý má jiné chápání a vědomí, proto k tomuto tématu a vůbec ke všemu ostatnímu přistupuje svým vlastním způsobem. Stupeň pochopení se různí, protože každý má jiný náhled na svůj život, na životy ostatních a na Pána Ježíše Krista. Tato pestrá mozaika jedinečných, originálních a neopakovatelných bytostí pak tvoří jsooucnou a bytí v celé své kráse.

Váš Pán Ježíš Kristus, Boží rodina | 16. 8. 2017